lende Vogne. *I Praksis* er den nye Ægteskabslovs Regler allerede fulgt i mangfoldige Ægteskaber. Hvor mange Mænd vilde ikke betragte det som ganske unaturligt, hvis de ikke overlod deres Hustru selv at raade over sin arvede Formue. Og den fornuftige, praktiske Landbo, der driver sin Gaard med sin Hustru som Medhjælp ved sin Side, betragter det som en Selvfølge, at en Sag som Gaardens Salg er noget, de drøfter i Fællesskab og maa være enige om. Den Mand, der har en *virkelig* Forstaaelse af Betydningen af Hustruens Arbejde og Virken i Hjemmet, han ser heller ikke sig selv udelukkende som „Forsørgeren" og Hustruen udelukkende som „den forsørgede", han vil ikke føle sin Mandsære krænket ved, at Loven anerkender, at ogsaa Hustruen bidrager sit til Familiens Underhold ved sin Virksomhed i Hjemmet. Og i de Ægteskaber, hvor Mand og Hustru har den fornødne Tillid og Fortrolighed overfor hinanden, der lægger man i Fællesskab Planerne for Anvendelsen af Indtægterne, og der regnes der ogsaa med, at Hustruen skal have *sin* Part at raade over.

Derfor vil den nye Lov heller ikke hos den jævne, praktiske Menigmand, der vel at mærke sætter sig ind i, hvad Loven virkelig byder, blive opfattet som den Revolution, man har villet gøre den til, men som et nødvendigt Resultat af Udviklingen.

Der har i Diskussionen været talt meget om Forslaget som særligt beskyttende de selverhvervende Kvinder. Det er en taabelig Paastand; det fremgaar klart af Forslaget og af Kommissionens Motiver, at man af al Magt har søgt at stille netop den Hustru, der lægger sin Virksomhed i sit Hjem, saa godt som muligt. Det, der ligger bagved Paastanden er, at man opstiller „selverhvervende" og „ikke-selverhvervende" Kvinder som to skarpt adskilte Lejre over for hinanden med vidt forskellige Interesser, hvilket ikke er rigtigt. Sandheden er den, at Grænsen er fuldstændig flydende. Det er vel ikke for meget sagt, at de allerfleste Hustruer i vore Dage *før* deres Ægteskab har været helt eller delvis selverhvervende, adskillige bevarer Selverhvervet, eller maaske kun en Del af det, *under* Ægteskabet, andre kan tvungne af Omstændighederne (Mandens Sygdom, Udygtighed el. a.) blive nødt til at optage eller genoptage et Erhvervsarbejde under Ægteskabet, atter andre kommer til at staa over for denne Nødvendighed ved Død eller Skilsmisse. Hvor vil man da sætte Grænsen, og er det overhovedet muligt at sætte denne? Jeg mener Nej.

Man kan strides om, hvorvidt Kvindernes Deltagelse i Erhvervslivet er til Gavn eller Skade for dem og Samfundet; Striden er unyttig, da man staar over for et af Samfundsudviklingen nødvendiggjort Faktum. At den gifte Kvindes, og navnlig Moderens, Arbejde uden for Hjemmet helst bør være Undtagelser, er vel de fleste enige om. Men saa kan det ikke nytte, at man vil lade Ægteskabet blive ved at staa som den fraspændte Wagon, som ingen vil blive siddende i. Ægteskabet er en ærværdig Institution, siger man. Ja, men er der nogen ærværdig Institution, der har kunnet undgaa i Tidernes Løb at blive paavirket og ændret af Udviklingen? Hvor kan man tro det heldigt at standse al Vækst og Udvikling paa dette ene Punkt — eller hvor kan man i det hele taget tro det muligt?

De Kvinder, der ønsker bedre og retfærdigere Retsregler for Ægteskabet, er ikke en Skare forvorpne Kvinder, der vil snigløbe Ægteskabet og selv løbe fra Ansvar og Pligter. „Dansk Kvindesamfunds" Kvinder kan le af den Paastand, at Kvindesagen væsentligst er ført frem af og for de ugifte; de afblomstrede, de „ikke-moderlige" Kvinder; den, der fremsætter en saadan Paastand, blotter kun sin egen Uvidenhed om Kvindesagen, dens Idé, dens Forkæmpere — og dens Menige.

Hvert et Skridt paa Kvindesagens Vej har skullet overvinde Modstand. Saaledes vil det ogsaa gaa denne Gang. Men Kvinderne vil heller ikke blive trætte nu, hvor det gælder om at omgærde Hjemmene med Regler, der stiller Mand og Hustru retslig lige ved Siden af hinanden og udelukker, at den ene af dem, med Loven paa sin Side, skal kunne øve Uret mod den anden.

A. H.-B.

Uddrag af det foreliggende Forslag til Lov om Ægteskab.

(**Fortsat**).

§ 68.

En Ægtefælle maa ikke uden den anden Ægtefælles Samtykke afhænde eller pantsætte Løsøre, hvori der haves Gifteret, forsaavidt dette hører til Indboet i det fælles Hjem eller til den anden Ægtefælles fornødne Arbejdsredskaber, eller det tjener til Børnenes personlige Brug. Selv om Ægtefællen er umyndig eller umyndiggjort, kan den afgive Samtykke, saafremt den dog ikke er sindssyg eller aandssvag; i disse Tilfælde, eller hvis Ægtefællens Udtalelse ikke kan indhentes uden væsentlig Vanskelighed eller Forhaling, er Samtykke unødvendigt.

Har en Ægtefælle indgaaet en saadan Retshandel uden fornødent Samtykke, kan den anden Ægtefælle faa den omstødt ved Dom, medmindre Erhververen eller Panthaveren var i god Tro. Sag maa dog anlægges inden 3 Maaneder, efter at Ægtefællen har faaet Kendskab om Retshandlen, og senest inden 1 Aar efter Genstandens Overlevering eller ved Underpantsætning efter Retshandlens Tinglæsning.

§ 78.

En Ægtefælle, hvis Indtægter i Løbet af et Kalenderaar har givet Overskud, kan inden Udløbet af det følgende Aar uden Oprettelse af Ægtepagt vederlagsfrit overdrage den anden Ægtefælle indtil Halvdelen af Overskuddet. Overdragelsen har dog kun Gyldighed mod Overdragerens Kreditorer, forsaavidt han i et af ham underskrevet Dokument har angivet Overskuddets Størrelse, og han derhos har beholdt utvivlsomt tilstækkelige Midler tilbage til at dække alle sine Forpligtelser.

(**Sluttes**).